

Christian Hansen ret, så har han fået en eller anden pris for det, for så godgørende plejer han ikke at være. Den er bare aldrig blevet oplyst.

Men sandheden er, at regeringen på ingen måde ønskede at diskutere den valgte model med Folketinget, og derfor er det selvfølgelig regeringens ansvar, at der nu er kommet den ene såkaldte uhensigtsmæssighed efter den anden.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Der går desværre i disse år en skillelinje ned gennem dansk landbrugspolitik. På den ene side af linjen har vi partier, der mener, at vi gavner og fremtidssikrer dansk landbrug ved at lukke øjnene for en virkelighed og en udvikling, som ellers presser sig gevaldigt på.

Jeg tænker her på miljøkravene, ikke mindst vandrammedirektivet fra EU, der hverken er opfundet af oppositionen eller andre ondsksfulde – i regeringens øjne ondsksfulde – væsener eller organisationer, men derimod er en fælles europæisk aftale, der skal implementeres inden for ganske få år.

Jeg tænker på den generelle tendens, der er til liberalisering af landbrugshandel i verden som sådan; de forhandlinger, der kører i WTO, og som forhåbentlig vil give nogle mere rimelige vilkår for ulandene og nogle mere rimelige vilkår for de europæiske forbrugere, der både skal betale hundredvis af milliarder kroner i landbrugsstøtte og hundredvis af milliarder kroner i overbetaling for landbrugsprodukterne.

Jeg tænker på den udvikling, der gør, at forbrugerne i øjeblikket er i gang med en massiv boykot af landbrugets egne virksomheder, fordi landbruget har tabt kontakten med den danske befolkning.

Jeg tænker på de besparelser, der i øjeblikket gennemføres af regeringen i hele vores kontrolsystem og veterinærssystem, og som truer med at underminere det meget høje og flotte stade, vi har i dansk landbrug på veterinærområdet.

Kl. 10.40

Landbrugets såkaldte venner lukker øjnene for denne udvikling og fortsætter en fuldstændig kritikløs udvikling, på trods af at vi omgænge få år kommer til at betale en enorm regning for ikke at udvise rettidig omhu her.

I Det Radikale Venstre, som står på den anden side af linjen, har vi den opfattelse, at ens virke-

lige venner er dem, der også tør sige, når der er brug for forandringer, og når der er brug for at tænke langsigtet. Der bliver gjort dansk landbrug en enorm bjørnetjeneste ved at lulle dem ind i, at ingenting vil blive forandret i de kommende år. Regningen vil blive enorm, når den skal betales og man ikke længere kan rulle snebolden foran sig.

Hvis det stod til Det Radikale Venstre, fik landbruget lange overgangsordninger, som vi igangsatte allerede nu, så vi kunne udlægge mere jord frivilligt, selvfølgelig den dårligste jord, så den bedste kan blive tilbage i landbruget; vi startede en reel plan, der mindskede dansk landbrugs afhængighed af økonomisk støtte, både indirekte og direkte støtte, men på en måde, så det kunne ske over tid, så ingen skulle gå fra hus og hjem, men så vi fik det forspring i udviklingen af vores konkurrenceevne – en udvikling, som vi ved kommer.

Med andre ord ville vi som fødevarerminister sige til landbruget: Lad os lægge en 10-års-plan, hvor vi udvikler dansk landbrug sammen. Vi leverer som stat rammebetingelser i form af massiv forskningsstøtte, i form af støtte til miljø- og naturomlægninger, som skal til, til gengæld leverer I et bæredygtigt dansk landbrug, som I har gjort indtil nu, til gavn for det danske samfund.

Det vil være en sammenhængende politik i stedet for at slagte dansk landbrug på sigt i en fuldstændig udsigtsløs blokpolitik, hvor man fortsætter massiv støtte og negligerer alle miljøproblemer og dyrevelfærdsproblemer. Det er ikke holdbar politik, og derfor kan Det Radikale Venstre heller ikke støtte den, også selv om det ikke altid er populært at sige det her i landbrugskredse.

Jeg vil til sidst sige, at den konkrete sag, vi diskuterer i dag, jo er et af utallige eksempler på den skillelinje, der går gennem dansk landbrugspolitik. Vi har støttet afkoblingen af støtten, dels fordi det er mere fair over for ulandene, dels fordi det i og for sig tydeliggør absurditeten i den støtte, der finder sted, og det er vi glade for.

Så kan man sige, at i kalvepræmien til pensionisterne, som vi diskuterer i dag, er det jo blevet så grotesk, at selv regeringen har valgt at gribe ind, og det synes jeg man skal kvittere for at regeringen har gjort. Vi er enige med dem, der mener, at man ikke er gået langt nok og ambitiøst nok til værks i det her, og vi har derfor besluttet at stå sammen med de partier, der ønsker en mere langsigtet indsats også på dette område.